

Ваҳйи Исои Масеҳ — Шонздаҳум

Кушода шудани Ҳафт Раъд: Таҳлили Нубуввати Ваҳй ва Таърихи Пинҳон

Jeff Pippenger

2023-11-15

Мо пайдарпаии воқеаҳои нубуввати баён намуда истодаем, ки онҳоро таърихи пинҳонии ҳафт раъд, ки дар Ваҳй бобҳои ёздаҳ то сиздаҳ тасвир ёфтааст, муайян месозад. Мо ҳанӯз ба он марҳалае дар инкишофи ин воқеаҳо нарасидаем, ки дар он таърихи шоҳи протестантизм ва шоҳи ҷумҳурихоҳиро бар ҳам мутобиқ созем. Ва ҳамчунин мо ҳанӯз заминаи фаҳмеро омода накардаем, то нақши Исломо дар паёми Нидои Нимашаб дақиқ муайян намоем. Аммо ҳақиқати бисёр муҳиме ҳаст, ки бо ин воқеаҳо алоқаманд буда, он чиро муайян мекунад, ки шахс ҳангоми дарк намудани ҳақиқи кушода шуда истода бояд анҷом диҳад. Баракати Ваҳй масъулияти «нигоҳ доштан»-и он чиро, ки навишта шудааст, дар бар мегирад.

Хатти таърихе, ки муҳр аз он бардошта мешавад, қудрати офаринандаи Худоро ба онҳое мерасонад, ки он чи дар он навишта шудааст, бишнаванд, бихонанд ва нигоҳ доранд. Бинобар ин, акнун вақти он расидааст, ки аз баррасии мо дар бораи охирин ривояти нубуввати Ишаъ ва бобҳои ёздаҳум то сенздаҳуми Ваҳй чудо шавем, то аҳамияти «сеюним рӯз»-ро, ки Илёс ва Мусо дар кӯчаи шоҳроҳи фавқултилоотӣ, ки аз миёни водии устухонҳои хушки мурда мегузарад, мурда буданд, муайян кунем. Он чиро ки ҳоло муайян хоҳем кард, рамзи «биёбон» аст.

Дар мақолаи охирин мо ҷаҳор шоҳиди набавии пайдарпайии воқеаҳоро муайян кардем, ки аз ҷониби таърихи пинҳонии ҳафт раъд собит гардидаанд. Хати тасвири Масеҳ, хати ду шоҳид, хати тасвири ҳайвони ваҳшӣ ва хати подшоҳи қалбакии шимол.

Нимаи дуҷуми хатти подшоҳи қалбакии шимол бо қудратёбии папагарӣ дар соли 538 оғоз меёбад. Сипас папагарӣ, яъне подшоҳи рӯҳонии қалбакии шимол, Ерусалими рӯҳонӣ ва Исроили рӯҳониро муддати ҳазору дусад шаст сол поймол намуд.

Ва онҳо ба дами шамшер фурӯ хоҳанд афтод, ва ба асорат бурда шуда, ба миёни ҳамаи халқҳо хоҳанд рафт; ва Уршалим зери пой ғайрияҳудиён поймол хоҳад шуд, то замоне ки айёми ғайрияҳудиён ба анҷом расад. Луқо 21:24.

Ба Юханно гуфта шуд, ки ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкарро чен кунад, вале ба ӯ ҳамчунин фармуда шуд, ки саҳни берунаро вогузорад, зеро он барои як ҳазору дусад шаст сол ба халқҳои ғайрияҳудӣ дода шуда буд.

Ва ба ман найе монанди асо дода шуд; ва фаришта истода, гуфт: «Бархез ва маъбади Худо, ва қурбонгоҳ, ва онҳоро, ки дар он ҷо ибодат мекунанд, чен намо. Аммо саҳне ки берун аз маъбад аст, онро вогузор ва чен макун; зеро ки он ба халқҳо дода шудааст; ва

шаҳри муқаддасро онҳо чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард». Ваҳй 11:1, 2.

Юҳанно ва Луко шаҳодат медиҳанд, ки халқҳои ғайрияҳудӣ «Ўршалим»-ро «поймол мекунад» дар тӯли «чилу ду моҳ». Юҳанно давомнокиро муайян мекунад, ва Луко анҷоми ин таърихро нишон медиҳад. Ин ду шоҳид ба масъалаи боби ҳаштуми Дониёл, ояти сиздахум, мурочиат мекунад.

Сипас шунидам, ки як муқаддас суҳан мегуфт, ва муқаддаси дигар ба он муқаддасе ки суҳан мегуфт, гуфт: «То ба кай ин рӯё дар бораи қурбонии доимӣ ва гуноҳи харобкуанда хоҳад буд, то ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкар зери по поймол карда шаванд?» Дониёл 8:13.

Савол дар бораи муддате, ки қудсгоҳ ва лашкар бояд поймол карда мешуданд, ду қудрати харобкуандаеро муайян месозад, ки амали поймол кардани Ерусалимро ба ҷо меоварданд, ки дар китоби Дониёл он ҳамчун «қудсгоҳ» ва инчунин «лашкар» тасвир шудааст. Фаҳмиши дурусти бунёдии ин оят, чунон ки Ч. Н. Эндрюс баён кардааст, ин аст, ки оят ду қудрати харобкуандаеро муайян мекунад, ки ҳам қудсгоҳ ва ҳам лашкарро поймол карданд. Нахустин қудрати харобкуандае, ки дар ин оят муайян шудааст, бутпарастӣ аст, ва дуввум папагарӣ. Калимаи «лашкар» ифодаи Дониёл барои он чизест, ки Юҳанно онро «парастандагон» дар маъбад, яъне дар Ерусалим, муайян мекунад.

«ДУ «ХАРОБАГИҲО» ДАР ДОНИЁЛИ 8 ҲАСТ.—Ин ҳақиқатро Чозая Литч чунон равшан баён кардааст, ки мо суҳанони ӯро меорем:

«“Қурбонии ҳаррӯза” хондани феълии матни англисест. Аммо дар асл ҳеҷ чизе монанди қурбонӣ ёфт намешавад. Инро ҳама ҷонибҳо эътироф мекунад. Он хошия ё таъбирест, ки тарҷумонҳо бар он ниҳодаанд. Хондани дуруст чунин аст: “ҳаррӯза ва исёни вайронагӣ”, ки “ҳаррӯза” ва “исён” бо “ва” ба ҳам пайваستاанд; вайронагии ҳаррӯза ва исёни вайронагӣ. Инҳо ду қудрати вайронкуандаанд, ки бояд муқаддасгоҳ ва лашкарро вайрон месохтанд.” —Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.»

Рӯшан аст, ки муқаддасгоҳ ва лашкар бояд зери по карда мешуданд ба василаи қурбонии доимӣ ва гуноҳи вайронкуанда. Хониши бодикқати ояти 13 ин нуктаро ҳал мекунад. Ва ин воқеият воқеияти дигареро низ собит месозад, яъне: ин ду вайронгарӣ ду шакли бузурге мебошанд, ки таҳти онҳо Шайтон кӯшидааст ибодат ва кори Яҳуваро сарнагун созад. Мулоҳизаҳои ҷаноби Миллер дар бораи маънои ин ду истилоҳ ва роҳе, ки ҳудӣ ӯ барои муайян кардани он маъно пай гирифтааст, зери сарлавҳаи зерин оварда мешаванд:

«ДУ ВАЙРОНИ БУТПАРАСТӢ ВА ПАПОИЯТ ҲАСТАНД»

«“Ман хонданро идома додам ва ҳеҷ мавриди дигаре наёфтам, ки дар он ин [қурбонии доимӣ] чуз дар Дониёл ёфт шавад. Пас ман [бо ёрии як мувофиқатнома] он калимаҳоро, ки бо он алоқаманд буданд, гирифтам: “дур карда шавад”; ӯ “қурбонии доимӣ”-ро дур хоҳад кард; “аз вақте ки қурбонии доимӣ дур карда шавад”, ва ғайра. Ман хонданро идома додам ва гумон мекардам, ки бар ин матн ҳеҷ нуре намеёбам; ниҳоят, ба 2 Таслӯникиён 2:7, 8 расидам. “Зеро сирри шарорат аллакай амал мекунад; фақат он касе ки акнун бозмедорад, боз хоҳад дошт, то он даме ки аз миён гирифта шавад, ва он гоҳ он

шарир ошкор хоҳад шуд”, ва ғайра. Ва чун ба он матн расидам, оҳ! чӣ қадар равшан ва пурчалол ҳақиқат зоҳир гардид! Ана он ҷост! Ин аст “қурбонии доимӣ!” Хуб, акнун, Павлус аз “он касе ки акнун бозмедорад”, ё монеъ мешавад, чӣ дар назар дорад? Аз “марди гуноҳ” ва “шарир” папиат дар назар аст. Хуб, пас чӣ чиз аст, ки ошкор шудани папиатро бозмедорад? Албатта, бутпарастист; пас, “қурбонии доимӣ” бояд бутпарастӣ маъно диҳад.” — Second Advent Manual, page 66.» J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

Дар иҷрои «ҳафт замон»-и Левизод бисту шаш, бутпарастӣ дар тӯли як ҳазору дусаду шаст сол муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол кард, ва сипас папагарӣ ҳамин амалро барои боз як ҳазору дусаду шаст соли иловагӣ анҷом дод. Папагӣ, мувофиқи Луқо ва Юҳанно, Ерусалимро дар тӯли як ҳазору дусаду шаст сол поймол карда буд, то он даме ки папагӣ дар соли 1798 захми марговари худро гирифт. Бо тарҳ кардани як ҳазору дусаду шаст сол аз 1798, ба 538 мерасем. Бо тарҳ кардани як ҳазору дусаду шаст сол аз 538, ба соли 723 то милод мерасем, вақте ки Ашшур, подшоҳи аслии шимол дар он замон, подшоҳии шимолии Исроилро ба асорат бурд.

Юҳанно танҳо ба ҳазору дусаду шаст соли ишора мекунад, ки папагӣ муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол намуд; аммо Луқо ба ҳар ду давраи ҳазору дусаду шастсолае муроҷиат мекунад, ки бутпарастӣ ва папагӣ Ерусалимро поймол карданд, зеро ӯ мегӯяд: «то замонҳои халқҳои ғайрияхудӣ ба анҷом расанд». Луқо поймол шудани Ерусалимро беш аз як «замон» медонад, зеро онро анҷом ёфтани «замонҳо»-и халқҳои ғайрияхудӣ меномад.

Албатта, дар соли 1856 адвентизми миллерӣ Лаодикия гардид, ва ҳафт сол баъд онҳо ҳақиқати «ҳафт замон»-и Левитус бисту шашро рад карданд; бинобар ин, барои адвентизм дидани ин воқеаҳои соддаи Китоби Муқаддас ғайриимкон аст. Нуктае, ки ман муайян месозам, ин аст, ки таърихи пинҳонии ҳафт раъд, ки се аломати роҳро муайян мекунад, ва як давраи вақтро миёни аломати роҳи аввал ва дуюм, ва сипас давраи дуюми вақтро миёни аломати роҳи дуюм ва сеюм, дар дохили хати нубуввати подшоҳи тақаллубии шимол муаррифӣ шудааст.

Он хат аз соли 723 то милод оғоз ёфт, вақте ки подшоҳии шимолии Исроил бо дасти подшоҳи Ашшур, яъне подшоҳи воқеии шимол, ба асорат бурда шуд. Сипас, дар соли 538, подшоҳи рӯхонии шимол қудрат ёфт, ва он гоҳ Ерусалими рӯхониро барои боз як ҳазору дусаду шаст сол поймол намуд, то он ки дар соли 1798 захми марговар гирифт. Аз соли 723 то милод то соли 538, қудратҳое, ки Исроилро дар итоат нигоҳ медоштанд, ҳамеша қудратҳои бутпараст буданд.

Хати Масеҳ тадҳини подшоҳи ҳақиқии шимолро хангоми таъмиди Ё дар соли 27 муайян мекунад, ва пас аз як ҳазору дусаду шаст рӯзи нубувватӣ Ё маслӯб карда шуд. Сипас ба шогирдони Ё қудрат дода шуд, то паёми подшоҳи ҳақиқии шимолро то сангсор шудани Истефанус дар соли 34 пешниҳод намоянд. Ягона вақте ки Масеҳ дар тамоми як ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати Худ роҳ нарафт, он хангоме буд, ки Ё дар вуруди зафармандона ба Ерусалим савор шуда даромад. Пас, Ё Ерусалимро тӯли як ҳазору дусаду шаст рӯз поймол намуд, ҳамон гуна ки шогирдонаш пас аз салиб низ чунин карданд. Ҳар ду

хат—хатти подшоҳи қалбакии шимол ва хатти Масеҳ, подшоҳи ҳақиқии шимол—Ерусалим ва лашкарро тӯли як ҳазору дусаду шаст рӯз поймол намуданд.

Бутпарастӣ қалбакии низоми ибодати хизмати муқаддасгоҳи заминии яҳудиёни аслий буд, ва папизм қалбакии хизмати муқаддасгоҳи осмонии яҳудиёни рӯҳонӣ аст. Ҳазору дусаду шаст соли бутпарастӣ мутаносиб ба ҳазору дусаду шаст рӯзи Масеҳ буд, ва ҳазору дусаду шаст соли папизм мутаносиб ба ҳазору дусаду шаст рӯзи шогирдон буд.

Ҳар яке аз ин ду хат сохтори яксонӣ нубуввати таърихи пинҳони ҳафт раъдро дар бар мегирад, ки дар моҳи июли соли 2023 ба таври оммавӣ кушода шудан оғоз кард. Ин кушода шудан қисман ба воситаи шинохтани ноумедии аввали ҳаракати миллерӣ ба анҷом расид. Ноумедии аввали онҳо давраи замонро оғоз бахшид, ки дар масали даҳ бокира «замони таъхир» номида шудааст. «Замони таъхир» дар ҷамъомади хаймавии Эксетер, Нью-Ҳэмпшир, ба анҷом расид, ҳангоме ки паёми Нидои Нисфи Шаб комилан устувор гардида буд. Ҷамъомади хаймавии Эксетер ба нишонаи дуҷум табдил ёфт, ки баъдан давраи замонро оғоз бахшид, ки дар он паёми Нидои Нисфи Шаб эълон карда мешуд, то он даме ки нишонаи сеюми доварӣ ва ноумедии охири фаро расид.

Се нишона се аломати роҳ инҳо буданд: ноумедии аввал, паёми Нидои Нисфи Шаб ва ноумедии охири. Ин се аломати роҳ бо калимаи ибронии «ҳақиқат» мувофиқат мекунанд, ки ҳарфҳои аввал, сздаҳум ва охири алифбои ибриро намоёндагӣ менамоянд. Аввалин ва охири, ки ҳар ду ноумедӣ мебошанд, имзои Алфа ва Омегаро ифода мекунанд.

Дар таърихи миллеритӣ тасвири бевоситаи як ҳазору дусаду шаст рӯз вучуд надорад, вале таърихи миллеритӣ таърихи ҳаракати аввал аст ва бинобар ин намунаи ҳаракати охир мебошад. Таърихи нахустин ноумедӣ дар ҳаракати охир 18 июли соли 2020 оғоз ёфт, ва он дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй тасвир шудааст. Дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй, ду шохид кушта мешаванд, ки ин нишонаи нахустин ноумедӣ дар ҳаракати охир аст, ки онро ҳаракати аввал пешакӣ намунавор нишон дода буд.

Дар Ваҳй боби ёздаҳ ноумедӣ давраи ҳазору дусаду шаст рӯзро оғоз намуд, ки ҷасадҳои мурдаи онҳо дар кӯча буданд; ҳамин тавр, замони таъхири масалро муайян сохт. Ҳангоми эҳёи онҳо, дар ҳамаи соате ки довари қонуни якшанбе фаро мерасад, онҳо ҳамчун аломат барафрохта мешаванд. Таърихи ду шохид як давраи рамзии ҳазору дусаду шаст рӯзро дар бар мегирад.

Ҷузъиёти ҳаракати фариштаи сеюм дар таърихи пинҳонии ҳафт раъд нисбат ба дигар хатҳои мувозӣ мушаххасоти хеле бештар фароҳам меорад, аммо хатти фариштаи сеюм, хатти подшоҳи ҳақиқии шимол, ва хатти подшоҳи қалбакии шимол, ҳамаи онҳо як хусусиятҳои пешгӯёнаи муштарак доранд: нуқтаи ибтидоӣ, ки аз паси он як давраи замон меояд ва то ба нуқтаи миёна мерасад, ва баъд аз он боз як давраи замон меояд, ки то ба доварӣ дар нуқтаи анҷом мерасад.

Ҳазору дусаду шаст рӯз унсури асосии таърихи пинҳонии ҳафт раъд аст. Ҳазору дусаду шаст рӯз дар Ваҳй боби дуздаҳ ҳамчун «биёбон» рамзгузорӣ шудааст.

Ва зан ба биёбон гурехт, он чо барои вай аз чониби Худо маконе муҳайё шудааст, то ки вайро дар он чо ҳазору дусаду шаст рӯз хӯронанд. Ваҳй 12:6.

Калисо ба биёбон гурехт, то аз поймолкунии қудрати папагӣ барои як ҳазору дусаду шаст сол раҳо ёбад. Ояти чордахум шаҳодати дигаре низ меоварад.

Ва ба зан ду боли уқоби бузург дода шуд, то ба биёбон, ба макони худ парвоз кунад, он чо ки вай аз рӯи мор барои як замон, ва замонҳо, ва нисфи замон ғизо дода мешавад. Ваҳй 12:14.

Калисо аз таъқиботи аждаҳо ва папагӣ ба муддати ҳазору дусаду шаст сол гурехт; бинобар ин, «биёбон» рамзи ҳазору дусаду шаст рӯз мебошад. Ин шумора бевосита ҳафт бор дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй зикр шудааст, аммо дар Навиштаҳо он ба чандин тарзи дигар низ ифода ёфтааст. Дар ҳар маврид, он «ҳафт замон»-и Левизод 26-ро ифода мекунад.

Чӣ дар он сурат, ки бутпарастӣ аз соли 723 то м. то соли 538 маъбад ва лашкарро поймол мекард, ва чӣ дар он сурат, ки папагӣ Ерусалими рӯхонӣ ва парастандагони дар он бударо поймол менамуд, ин тасвири парокандашавии қавми Худо буд, ки дар натиҷаи шикастани аҳди «шанбеҳои замин» аз чониби қавми Худо ба вучуд омад, чунонки дар бобҳои бисту панҷ ва бисту шаши китоби Левӣ ифода ёфтааст. Дар боби бисту шаш он «мочарои аҳди Худо» номида шудааст.

Ва Ман бар шумо шамшер хоҳам овард, ки интиқоми аҳди Маро бигирад; ва ҳангоме ки шумо дар дохили шаҳрҳои худ ҷамъ шавед, Ман ваборо миёни шумо хоҳам фиристод; ва шумо ба дасти душман таслим карда хоҳед шуд. Ибодат 26:25.

Шӯриш бар зидди аҳди Худо бар қавми Худо он ғуломӣ ва парокандагиро овард, ки ҳамчун «низои аҳди Ман» тасвир шудааст. Бе дарк кардани он чазо, ки Дониёл онро «лаънат» ва «савганд»-и Мусо меномад, ва он низ «низои аҳди Ман» хонда мешавад, инсон аз дидани маънои амиқтари кори Масеҳ, тавре ки дар боби нӯҳуми Дониёл тасвир шудааст, кӯр мемонад. Арзёбии пайвастаи Эллен Уайт дар бораи қавми Худо, ки дар кӯрии Лаодикия қарор доранд, ин аст, ки онҳо наметавонанд «аз сабаб ба натиҷа» мулоҳиза кунанд. Шояд шумо худро фаҳмандаи ҳазору дусаду шаст соли Асрҳои Торик вонамуд созед, аммо агар «сабаб»-и он поймолшавиро надонед, шумо кӯр ҳастед.

Ва ӯ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта устувор хоҳад гардонид; ва дар миёнаи ҳафта қурбонӣ ва ҳадияро аз байн хоҳад бурд, ва ба сабаби фарогирии зиштиҳо онро вайронӣ хароб хоҳад сохт, ҳатто то анҷом, ва он чи муқаррар шудааст, бар вайроншуда фурӯ хоҳад рехт. Дониёл 9:27.

Тасдиқи аҳд аз чониби Масеҳ бевосита бо «низои аҳди Ў» алоқаманд аст. Давомнокии «лаънат» ду ҳазору панҷсаду бист сол буд, ва давомнокии он ки Масеҳ ҳамон аҳдро тасдиқ кард, ду ҳазору панҷсаду бист рӯз буд. Мувофиқи калимаи ибрии «ҳақиқат», ки сохтори таърихи пинҳонии ҳафт раъдро фароҳам меоварад, ҳафтаи нубувватие, ки Масеҳ мебоист аҳди Худро дар он тасдиқ кунад, дорои се аломати роҳ буд, ки бо ҳарфҳои аввал, сиздахум ва охири алифбои ибрий ифода шудаанд.

Нишонаи аввали ҳафта таъмиди Ў буд, нишонаи дуюм салиб буд ва нишонаи охирин марги Истефанус буд. Рад кардани дидани «ҳафт замон»-и Ибодатнома боби бисту шаш, чунон ки фариштагони осмонӣ Вилиям Миллерро ҳидоят карданд, то «ҳафт замон»-ро бубинад, қобилияти комилан дидани ҳамон нубувватеро аз байн мебарад, ки дар он Масеҳ хуни Худро рехт ва ҳамон аҳдиро, ки қавми қадимии воқеии Ў рад карда буданд, тасдиқ намуд. Ҳар касе ки дар ниҳоят наҷот меёбад, танҳо фаҳмиши ҷузъӣ ва нокомили «ҳақиқат»-ро хоҳад дошт. Аммо ҳеҷ касе наҷот намеёбад, ки қасдан аз дидани «ҳақиқат» саркашӣ кунад. Ба сӯи Падар танҳо як роҳ ҳаст, ва он Исо аст, ва Исо «ҳақиқат» аст.

Ин як фаҳмиши шоистае аст, ки бояд бар он тааммул кард, зеро он ба аҳди Ибодати Ловиён бобҳои бисту панҷ ва бисту шаш дахл дорад. «Лаънат»-и «ҳафт бор» бар Исроили қадими воқеӣ ба сабаби нохоҳамии онҳо дар татбиқ намудани дастурҳо оид ба он ки заминро оромӣ диҳанд ва низ дар иҷро намудани дастуроти Юбилей оварда шуд. Ин гуноҳи тарк буд. Лаънат бар онҳо оварда шуд, зеро кориеро, ки ба онҳо амр шуда буд анҷом диҳанд, тарк карданд, на ба он сабаб ки онҳо бевосита ҳукмеро шикаста буданд, мисли «накуш» ё «надӯзд». Онҳо фақат дастурҳои вобаста ба оромӣ додани заминро нодида гирифтанд. Адвентистоне, ки танҳо «ҳафт бор»-ро қабул намеkunанд (ки фариштагон Вилиям Миллерро ба кашфи он роҳнамоӣ карданд), зеро бо ҳар гуна сабаби ноқудс, танҳо ҳеҷ гоҳ барои таҳқиқи ҳақиқат ба таври ҷиддӣ вақт ҷудо накардаанд, айнан ҳамон гуна исёни таркро ба ҷо меоранд, зеро ҳамон маълумоти аҳдиро, ки Исроили қадими воқеӣ нодида гирифт, сарфи назар мекунанд. Оғоз анҷомро тасвир мекунанд.

Ҳазору дусаду шаст рӯз дар Ваҳйи дувоздах, ки ҳамчун «биёбон» муайян шудааст, рамзи «ҳафт замон» мебошад. Ҳам ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати Масеҳ ва ҳам ҳазору дусаду шаст рӯзи хизмати шогирдон тамоми он ҳафтара намояндагӣ мекунанд, ки дар он аҳд тасдиқ мегардид. Ҳам ҳазору дусаду шаст сола, ки бутпарастӣ қавми Худоро поймол кард, ва ҳам ҳазору дусаду шаст сола, ки папизм қавми Худоро поймол кард, тамоми «ҳафт замон»-и лаънати Мӯсорро намояндагӣ мекунанд.

Дар Ваҳй боби ёздаҳ, баъд аз як ҳазору дусаду шаст рӯз, устухонҳои мурда аз нав зинда гардонида мешаванд, то ҳамчун садӯ чилу чор ҳазор ба аҳд дароянд. Аммо барои он ки ин муносибати аҳдиро ба анҷом расонанд, аз онҳо талаб карда мешавад, ки шартҳои аҳдро иҷро намоянд, ҳамон тавре ки Дониёл дар боби нӯх иҷро кард. Шартҳои аҳди «ҳафт замон» дастурҳои мушаххасро барои онҳое дар бар мегиранд, ки худро дар замини душман меёбанд. Вақте ки онҳое, ки ба воқеияти пароканда шудани худ бедор мешаванд, хоҳони бозгашт ба сӯи Худованд мегарданд, Левизод бисту шаш дастур медиҳад, ки онҳо ҷӣ гуна бояд бозгарданд.

Ва ҳар кӣ аз шумо боқӣ мондааст, дар заминҳои душманонашон аз гуноҳи худ зору нотавон хоҳанд шуд; ва низ бо гуноҳҳои падаронашон ҳамроҳи онҳо зору нотавон хоҳанд шуд. Агар онҳо гуноҳи худро ва гуноҳи падарони худро, бо хиёнате ки ба Ман хиёнат кардаанд, иқдор намоянд, ва низ он ки ба Ман муҳолифона рафтор кардаанд; ва агар Ман низ ба онҳо муҳолифона рафтор карда, онҳоро ба замини душманонашон оварда бошам; пас, агар дили номахтунӣ онҳо фурутан гардад, ва онҳо он гоҳ ҷазои

гуноҳи худро бипазиранд: Он гоҳ аҳди Худро бо Яъқуб ба ёд хоҳам овард, ва аҳди Худро бо Исҳоқ низ, ва аҳди Худро бо Иброҳим низ ба ёд хоҳам овард; ва заминро ба ёд хоҳам овард. Ибодат 26:39–42.

Ибораи «зудуда гардидан» дар Навиштаҳо маънои пароканда шудан, фасод ёфтан ва батамом хӯрда шуданро дорад. Зудуда гардидан яъне ба устухонҳои хушки мурда табдил ёфтан аст. Ва ин таълимот маргро муайян месозад, зеро он онҳоро, ки ба ҳолати худ бедор мешаванд, ҳамчун касоне муаррифӣ мекунад, ки «дар замини душманони шумо» мебошанд.

Душмани охирине, ки нест карда хоҳад шуд, мамот аст. 1 Қўринтиён 15:26.

18 июли соли 2020, аввалин ноумедӣ дар ҳаракати ғариштаи сеюм ба вуқӯъ пайваست. Ин ноумедӣ аз ҷониби ҳамаи дигар ноумедихои аввал дар хатҳои муқаддаси ислоҳоти нубувватӣ рамзгузори гардидааст. Ҳизқиёл боби сию ҳафт қавми Худоро дар рӯзҳои охир чунин муайян мекунад, ки онҳо пароканда, фасодзада ва пурра небуд гардидаанд, то он ҷо ки фақат водии устухонҳои хушки мурда буданд. Онҳо дар замини душман мебошанд, ки он замини марг аст. Дар Ваҳй боби ёздаҳ, он ду шохид кушта шуданд ва дар кӯча гузошта шуданд. Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд. Пас, Мусо ба онҳое сухан мегӯяд, ки дар он кӯчае мурдаанд, ки аз миёни водии Ҳизқиёл мегузарад. Дар ҳолати ноумедии худ, ба онҳо тавассути Ирмиё дастур дода мешавад.

Пас, чунин мегӯяд Худованд: агар бозгардӣ, Ман туро аз нав барқарор хоҳам кард, ва ту ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз пасту нопок ҷудо кунӣ, ту мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту баргарданд, аммо ту назди онҳо барнагард. Ирмиё 15:19.

Ба Ирмиё маълум гардонида мешавад, ки агар ӯ хоҳад ба номи Худо сухан гӯяд, бояд бозгардад, ва дар ин кор ӯ бояд гаронбаҳоро аз нописанд ҷудо намояд. Сиёқи ин порча муайян месозад, ки нописандон ҳамонҳоянд, ки ӯ набояд ба назди онҳо бозгардад. Вақте ки ӯ дар ин порча дар ҳолати дилшикастагии худ тасвир мешавад, ӯ баён медорад, ки танҳо буд.

Ман дар маҷлиси тамасхуркунандагон нанишастам ва шодӣ накардам; ман танҳо нишастам аз боиси дасти Ту, зеро ки маро аз хашм пур кардай. Ирмиё 15:17.

Ирмиё дар «маҷлиси масҳаракунандагон» нанишаст, зеро ӯ танҳо нишаста буд. Ба назди палидон, ки ҳамон маҷлиси масҳаракунандагонанд, ӯ набояд бозмегашт. Дар соли 1863 адвентизм бозгашти худро ба «маҷлиси масҳаракунандагон» оғоз кард, вақте ки ба методологияи библиявии духтарони Бобил баргашт, то «ҳафт маротиба»-и Мӯсоро рад намояд. Аммо Ирмиё мушаххастар дар бораи айёми охир сухан мегӯяд, на дар бораи таърихи миллӣ. Вақте ки онҳое, ки дар водии устухонҳои хушканд, ба он ҳақиқат бедор мешаванд, ки дар замини душманон қарор доранд, онҳо ҳаргиз набояд ба назди онҳое бозгарданд, ки бар марги онҳо дар кӯча шодӣ карда буданд. Он гурӯҳ метавонад назди Ирмиё бозгардад, аммо ӯ наметавонад назди онҳо бозгардад.

Аммо агар онҳо бояд бозгарданд, онҳо ҳамчунин бояд дастурхоеро, ки Мусо додааст ва бевосита ба «ҳафт замон» вобастаанд, ба ҷо оваранд. Онҳое ки дар кӯча дар Ваҳй боби ёздах мурдаанд, сеюним рӯз мурда мебошанд, ки ба таври нубувватӣ «биёбон» аст.

Аз ин рӯ, бедории ибтидоии мурдагон ба воситаи паёме ба амал меояд, ки устухонҳоро ба ҳам мепайвандад, аммо онҳо ҳанӯз зинда нестанд. Барои онҳоро ба лашкари азиме табдил додан, паёми чор бод лозим аст, ки ҳамон паёми мӯҳрғузурӣ мебошад. Паёми аввале, ки онҳоро ба ҳам меоварад, аз «овоз» меояд.

Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед қавми Маро, мегӯяд Худои шумо. Ба Ерусалим суханони дилнавоз бигӯед ва ба ӯ нидо кунед, ки ҷанги ӯ ба анҷом расидааст, гуноҳи ӯ бахшида шудааст; зеро ӯ аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳояш дучанд гирифтааст. Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро муҳайё кунед, дар саҳро барои Худои мо шоҳроҳеро рост созад. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад гардид; ва қачӣ рост хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд гардид. Ишаёё 40:1–4.

Овоз аз биёбон меояд, ки рамзи парокандагии «ҳафт замон» аст. Он овоз дар биёбон аст, зеро Ҳизқиёл низ ба водии устухонҳои мурда бурда шуда буд. Ӯ аз ҳуди ҳамон водӣ шаҳодат меод, на аз дур.

Дасти Худованд бар ман буд, ва маро дар рӯҳи Худованд берун бурд, ва маро дар миёни водие, ки пур аз устухонҳо буд, фуруд овард. Ҳизқиёл 37:1.

Водӣ биёбони сеюнимрӯзист. Ваъдаи овоз ин аст, ки гуноҳи Ерусалим бахшида шудааст ва ҷанги вай ба поён расидааст. Ин ваъда мӯҳрғузурӣ яқсаду чилу чор ҳазор нафарро ифода мекунад, ки дар рӯзҳои охир ба анҷом мерасад. Аммо бахшида шудани гуноҳи вай бо он вобаста аст, ки вай барои ҳамаи гуноҳҳои худ «дуқабата» гирифтааст. Чораи пешниҳодкардаи Мусо эътирофи на танҳо гуноҳҳои ҳуди онҳоро, балки ҳамчунин гуноҳҳои падарони онҳоро талаб мекунад. Агар онҳо он амрро ба ҷо оваранд, гуноҳи онҳо бахшида хоҳад шуд.

Мо ин ҳақиқатҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Оре, тамоми Исроил шариати Туро вайрон кардааст, ва аз он рӯй гардонида, ба овози Ту гӯш надодааст; бинобар ин, лаънат бар мо рехта шудааст, ва инчунин он қасаме ки дар шариати Мусо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро ки мо бар зидди Ӯ гуноҳ кардаем. Ва Ӯ каломҳои Худо, ки бар зидди мо ва бар зидди доварони мо, ки моро доварӣ мекарданд, гуфта буд, устувор гардонид, ва бар сари мо мусибати азимеро овард; зеро ки дар зери тамоми осмон ончунон нашудааст, чунон ки бар Ерусалим шудааст. Чунон ки дар шариати Мусо навишта шудааст, тамоми ин мусибат бар сари мо омадааст; вале мо пеши ҳузури Худованд Худои худ дуо нагуфтем, то ки аз гуноҳҳои худ бозгардем ва ростии Туро дарк намоем. Донёл 9:11–13.